

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

เอาความถูกต้องมาจากไหน

ก่อนจ้งหัน

วันนี้พระมาฉัน ๓๒ คนมามากทุกวันๆ แทบทุกวัน เราได้เห็นพี่น้องทั้งหลายหันหน้าเข้าวัดเราก็ค่อยเย็นใจสบายใจ หันหน้าเข้าวัดคือหันเข้าหาน้ำดับไฟ กิเลสตัณหาเผาทั่วโลกดินแดน ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าโลกนี้เจริญ โลกไหนเจริญ ไม่มีเจริญ ถ้าลงกิเลสได้เข้าเหยียบหัวใจแล้ว ทุกหัวใจมีแต่กิเลส จึงเป็นฟืนเป็นไฟทั้งนั้น ไม่มีน้ำดับไฟคือธรรมแล้วตายทิ้งเปล่าๆ เกิดมาชาติหนึ่งๆ อย่าเอาสิ่งเหล่านั้นเหล่านั้นมาอวดกันนะ นั่นเป็นเครื่องหลอกของกิเลสจะต้มคนให้هلكไปเท่านั้นเอง

ธรรมเท่านั้นที่เลิศเลอสุดยอด พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สูงสุดยอดทีเดียว นี่พูดตรงๆ ได้พิสูจน์ในหัวใจเจ้าของเอง ตั้งแต่วันออกปฏิบัติ วันบวชยังไม่เท่าไรนัก ตั้งแต่วันออกปฏิบัติขึ้นเวที พัดกับกิเลสบนเวที พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญอานาปานสติ ได้ตรัสรู้ธรรมวันเดือน ๖ เพ็ญ พัดกับกิเลสบนพระทัย นี่ก็นำเยี่ยงอย่างอันดีงามสุดยอดของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติเต็มกำลังของตัวเอง ได้พัดกันเต็มเหนี่ยวบนหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีทางสงสัยที่มาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราไม่สงสัยวางั้นเลย สอนเต็มหัวอกของเราเลย ใครจะมาว่าตำหนิติเตียน โอ้วพวกมุตรพวกคุณอย่าไปสนใจกับมัน พวกมุตรพวกคุณถ้าทางดิบทางดีแล้วตำหนิติฉินินทา ชี้น้ำตาตอกกัน ถ้าเป็นเรื่องมุตรเรื่องคุณแล้วเป็นบ้ำกันยิ่งกว่าหนอนในถาน มันหากเป็นอย่างนั้นนะเวลานี้

จิตใจของโลกหยาบโลนลงโดยลำดับ เอาธรรมะจับรู้หมด พุทธศาสนาเอกในโลก ท่านทั้งหลายให้คิดให้ดีนะ ตั้งแต่วันเกิดมาคิดเรื่องอะไรๆ มากต่อมาก คิดเรื่องพุทธศาสนาที่จะเข้าสู่หัวใจเราซึ่งเป็นคลังแห่งทุกขนี้ได้คิดบ้างหรือเปล่า นี้ได้คิดแล้ว ได้ออกมาปฏิบัติพัดกับกิเลส จนบางครั้งถึงขั้นจะสลบไสลก็มี แต่ไม่เคยสงบ หากเฉียดๆ มาตลอด ตั้งแต่ขึ้นเวทีพัดกับกิเลส กิเลสเป็นของเล่นเมื่อไร สุขุมมากทีเดียว ไม่มีอะไรที่จะแก้กิเลสได้ สุขุมเหมือนกิเลส เหนือกิเลสได้ มีแต่ธรรมเท่านั้น นี้ได้นำมาพัดเหวี่ยงกันแล้วบนหัวใจตามแนวทางของศาสดาที่สอนวิธีการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว นำมาปฏิบัติเห็นผลประจักษ์ๆ โดยลำดับลำดับ

จนกระทั่งเพิกอกหมดกิเลสบนหัวใจซึ่งเป็นพื้นเป็นไฟ ไม่มีแม้เม็ดหินเม็ดทรายติดหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นจิตสว่างจ้าขึ้นมา ท่านทั้งหลายว่าโกหกหรือ เวลานี้กำลังจะตายยังจะสนุกโกหกพี่น้องทั้งหลายอยู่หรือ ความตายเป็นของดีเมื่อไร เป็นกองทัพ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะตายให้รับแรงชวนชวายนะ อย่ามีแต่กองทัพทับลมหัวใจอย่างเดียว ให้มีธรรมเป็นน้ำดับไฟไว้บ้างนะ พุทธศาสนาเกิดมาพบแล้วไม่สนใจ เหมือนไก่แจ้พบพลอย มากต่อมาก ในนิทานอีสป นิทานอีสปนี่ก็ออกมาจากชาดกนะ เวลาเรียนเวลาบวชไปอ่านในชาดกถึงรู้ ท่านนำออกมาสอนพวกเด็กพวกนักเรียน ครุณามาสอน เรียกว่านิทานอีสป

ไก่แจ้ตัวหนึ่งเที่ยวคุ้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงพูดเปรยๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเมล็ดเดียวก็ได้ ว่าง่ายก็คุ้ยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่นๆ แล้วสรุปความว่า นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ดีย่อมมีประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้เท่านั้น

พลอยเม็ดหนึ่งนั้นเอาไปขายจะได้สักเท่าไร กินหมดทั้งโคตรทั้งแซ่ไก่ก็ไม่หมด ข้าวเม็ดหนึ่งๆ ว่าดีดีกว่าดี กินวันกินคืนไปเท่านั้นเอง อันนี้ก็เหมือนกัน หัวใจนั้นวังนี้ กินวันกินคืนไม่เกิดผลประโยชน์อะไร ให้หาอรรถาธรรมซึ่งเป็นเพชรเป็นพลอยเข้าสู่หัวใจบ้าง กินตั้งกัปตั้งกัลป์ไม่สิ้นสุด กินถึงวิมุตติพระนิพพาน เรื่องอรรถเรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น ให้จำเอานะ

นี่เหลวลงไปทุกวันๆ ว่าโลกเจริญๆ เจริญอะไร กิเลสมันหลอกต้มคนไม่รู้หรือ เอาธรรมจับปู้ปoleyรู้หมด โลกธาตุนี้เหมือนกระทะใหญ่ทอดสัตว์โลกนั้นละ หากความสุขไม่ได้ใครจะเรียนว่าสูงว่าต่ำขนาดไหน มีแต่หลักวิชาของกิเลสเอาไฟเผาโลกทั้งนั้น หลอกไปลวงไป หลอกไปต้มตุ๋นไป ที่นั่นเจริญที่นี่เจริญ หัวใจเป็นไฟไม่ดูเลย ธรรมะพระพุทธเจ้าเข้ามาหัวใจซึ่งเป็นมหาเหตุ ส่วนมากไฟอยู่ที่นี้ ธรรมยังเกิดไม่ได้ น้ำดับไฟยังไม่ค่อยมี เพราะฉะนั้นจงพากันดูหัวใจตนเอง จะเป็นน้ำดับไฟ คือกิเลสภายในใจนี้เป็นไฟ น้ำคือธรรมจะได้ชะล้างลงที่นี้ แล้วเราจะได้มองเมฆมองหมอกได้บ้างนะ

นี่จวนจะตายแล้วจึงได้สอนพี่น้องทั้งหลายอย่างกล่าวหาญชาญชัย เราเกิดมาในชีวิตของเรา เราก็ไม่เคยคาดเคยฝันว่าจะได้พบได้เห็นธรรมประเภทที่นำมากล่าวอยู่เวลานี้และกล่าวเรื่อยมาตลอดจนกระทั่งวันตาย เราไม่เคย นี่ก็เพราะธรรมพระพุทธเจ้านั้นแลชี้บอกแนวทางๆ คุ้ยเขี่ยขุดค้นตามพระองค์ไปๆ ก็ค่อยรู้ไปเห็นไป จิตใจค่อยสงบร่มเย็น ค่อยผ่องใสขึ้นมา สิ่งไม่เคยรู้เคยเห็นส่วนมากมีแต่โทษไม่เห็น เหยียบเอาๆ เหมือนชวาก

เหมือนหนาม แต่เวลาได้ธรรมะมาปฏิบัติ ค่อยเบิกกว้างออกๆ เรื่อยๆ จนกระทั่งขึ้นเวที พัดกับกิเลสเอาเสียดขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ แล้วจิตสว่างจ้ามมาตั้งแต่นั้นนั้น นี่มาหลอก ท่านทั้งหลายแล้วหรือ ยังไม่รู้ตัวอยู่หรือ

ตั้งแต่นั้นนั้น วันนั้นคืออะไร คือวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร เวลา ๕ โมง นั้นเวลาพัดกับกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจ ฟาดินถล่มในวันนั้นแหละ นี่ได้มาสอนท่านทั้งหลาย ทำแทบเป็นแทบตาย ตั้งแต่ขึ้นเวทีมาเป็นเวลา ๙ ปี ใครที่อยู่ ใครไม่ดีให้ตกเวทีไปเลย เสียสละขนาดนั้น เพราะได้เชื่ออรรถเชื่อธรรมจากพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ถึงใจแล้วก็ออกปฏิบัติแบบถึงใจเที่ยว เอา ใครเก่งให้อยู่บนเวที ใครไม่เก่งให้ตกเวที กิเลสกับธรรมอยู่บนหัวใจคือเวที พัดกันตลอดเป็นเวลา ๙ ปี นี้ละที่ว่าทุกข์มากที่สุด

ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่างานในโลกนี้ทุกข์มาก ถ้ายังไม่ขึ้นต่อกรกับกิเลสเสียก่อน กิเลสนี้จอมฉลาด ในโลกสงสารนี้ไม่มีอะไรจะเทียบมันได้นอกจากธรรมเท่านั้น ธรรมเท่านั้นจับเข้าไป พัดเข้าไป กิเลสหายก็หายเพราะธรรม นี่ก็ได้พูดให้ท่านทั้งหลายฟัง มาอวดท่านทั้งหลายหรือเวลานี้ คนกำลังจะตายอยู่แล้วมาอวดเพื่อหาสมบัติอะไร ความสงสารมันมาก เหตุที่จะได้พูดอย่างนี้ละ จวนตายเท่าไรยังทำให้สงสารโลก โลกมันยิ่งหูหนวกตาบอดๆ เข้าทุกวันๆ เพราะวิชากิเลสตัวมีดบอดกลมมลงๆ มีดมีดปิดตา จนไม่ทราบว่าเป็นยังงัย บุญเป็นยังงัย มีตั้งแต่ความเพลิดความเพลิดติดดินว่าจะได้อย่างนั้น จะได้อย่างนี้ สร้างแต่ความหวังเต็มหัวใจ แล้วผิดหวังกันทั้งนั้น

ผลแห่งความผิดหวัง คือความทุกข์ร้อนนั้นแหละ โลกนี้ผิดหวังกันทั้งนั้น ให้เอาธรรมจับเข้าไป ท่านทั้งหลายอยู่เฉยๆ เกิดมาพบพุทธศาสนา อย่าเป็นกบเผือกอับัวอยู่เฉยๆ นะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ หลวงตาพูดด้วยความถึงใจทุกอย่าง ไม่เคยสนใจว่าใครจะมาตำหนิติเตียนอะไร ธรรมชาติอันนี้จำอยู่ในหัวใจซึ่งเราไม่เคยคาดเคยคิด แต่บำเพ็ญตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าแล้วก็รู้ได้เห็นขึ้นมา จนกระทั่งพอแล้วทุกอย่าง ในสามแดนโลกธาตุนี้เราไม่เอาอะไรแล้ว พอทุกอย่าง ทำไม่จึงพอทุกอย่าง เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ได้เลิศเลอเหมือนธรรม พอเจอธรรมเข้าไปเท่านั้นปล่อยหมดไม่มีอะไรเหลือเลย นั่นละท่านว่าธรรมอันเลิศเลอ ให้พากันประพฤติปฏิบัติ

วันคืนหนึ่งๆ อย่าหายใจทิ้งเปล่าๆ ขอให้ฝึก พุทโธๆ เข้าสู่จิตใจเวลาจะหลับจะนอนนั้นเป็นเวลาที่ไม่มีการมีงานอะไร ควรให้มีพุทโธ ธัมโม หรือสังโฆ ตามแต่จริตชอบ ภาวนาบ้างนะ ทำจิตให้สงบ จิตนี้มันเป็นไฟที่เดียววะ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับเป็น

ไฟๆ ต้องระงับด้วยการหลับนอน โลกนี้ถ้าไม่มีหลับนอนแล้ว ตายกันๆ ทั้งนั้นละนะ ตายกันอย่างรวดเร็ว นี่มีการหลับนอนพอพักผ่อนธาตุขันธ์ไปบ้างวันหนึ่งๆ เพราะฉะนั้นขอให้เอาพุทโธคำบริกรรมคำใดก็ได้ บริกรรมเวลาจะหลับจะนอน ซึ่งไม่มีงานการอะไรเวลานั้นให้นึก พุทโธ ด้วยสติๆ สติตั้ง จิตจะเป็นอย่างไรบ้าง

จิตนี้ตั้งแต่เกิดมากับเจ้าของ ไม่เคยเห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในตัวจิตเลย มีแต่เป็นบ้ำกักกิเลสซึ่งเป็นตัวเลวๆ นั้นแหละ ให้พากันตั้งใจนะ ให้ภาวนาบ้างให้ได้เห็นความแปลกประหลาด ที่มาพูดอยู่เวลานี้พูดออกมาจากการภาวนานะ ได้ภาวนานั้นเอง พัดเสียดจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปนี่ฟ้าดินถล่มภายในหัวใจ ในวันคืนเดือนปีดังที่กล่าวมาแล้ว เอามาโกหกท่านทั้งหลายเธอ เราปฏิบัติแทบเป็นแทบตายได้มา เอามาฝากท่านทั้งหลายไม่มีใครรับ เหมือนพลอยเม็ดหนึ่งนั้นแหละ

พลอยเม็ดหนึ่ง ไก่มันว่าสู้ข้าวสุกข้าวสารไม่ได้ นี่พวกอรรถพวงธรรมทั้งหลายเหมือนพลอยเม็ดหนึ่ง แต่สู้ข้าวสุกข้าวสารไม่ได้ ที่ว่าไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหารนั้น ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก ก็พูดแล้วตะกั๊ว พวกเรานี้มันสู้ข้าวสุกข้าวสารเม็ดหนึ่งไม่ได้นะ พลอยเม็ดหนึ่งราคาขนาดไหน ธรรมเฉียดเข้าในหัวใจเท่านั้นราคาขนาดไหน อย่าให้เป็นไก่แจ้ๆ นะ ลูกศิษย์หลงตาบัวมีแต่ไก่แจ้ทั้งนั้นนะ เข้าใจ จำเอา ทีนี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อคืนนี้ได้พูดเรื่องหอยทาก ออกจากนี้ไปก็ไปเหยียบแล้วเมื่อคืนนี้ อย่างนั้นซิ ไม่เห็นนะ ก่อนจะเดินจงกรมฉายไฟดู มันน่าจะมาเป็นฤดูๆ ระยะเวลาหอยทากกำลังมาก เดินจงกรมต้องระวัง ทางจงกรมเรามันเทศคอนกรีต มันอาจจะเป็นอาหารชนิดหนึ่งที่มันมาเลียที่อื่นมันก็ไม่ไป ทางจงกรมเรานี้มันจะมีหอยทากอยู่ตามนั้น มันมีเป็นระยะ เป็นฤดูๆ ระยะเวลาหอยทากกำลัง.. เมื่อคืนนี้ก็พูดกับผู้กำกับอยู่ บอกว่าระยะนี้เดินจงกรมไม่สะดวก จะต้องฉายไฟดูทางเดิน กลับไปกลับมาให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยเดิน แล้วก็ยังเป็นห่วง พอนานพอสมควรก็ต้องฉายดูอีก กลัวมันจะเข้ามาอีก นี่เคยเหยียบหอยทากตายบนทางจงกรมเลยเป็นกังวลระยะนี้ พูดแล้วเมื่อคืนนี้ไปเอาอีกแหละ ไปก็ฉายไฟดูตั้งแต่ต้นทางตลอด ดูให้ละเอียดลออ ฉายดูนี้กว่าไม่มีอะไรเดินจงกรมไปก็เพลินละซี เพลินก็เหยียบหอยทากดั่งแกร็บ กูตาย เอาไฟมาฉายดู โอ้ย แหก อย่างนั้นนะ เมื่อคืนนี้เหยียบตัวหนึ่ง ก็ฉายไฟดูละเอียดลออ

พูดถึงเรื่องเดินจงกรม นิสัยเราเป็นอย่างนั้นมา แม้อยู่ในภูเขาก็กี่ไม่เคยจุดไฟเดินจงกรม เดินมีด ๆ อย่างนั้นแหละ เป็นนิสัย อยู่ที่ไหนไม่เคยเดินจงกรมที่มีไฟนะ เป็นนิสัยอย่างนั้น เดินจงกรมมีด ๆ มันก็เห็นของมันชัดเจน นี่ยิ่งเทคอนกรีตแล้วก็ตีเส้นขาวไว้ทางด้านนี้ ๆ ก็ยิ่งเห็นชัด มองเห็นเส้นขาวสองด้านก็เดินไปได้สะดวก อยู่ในป่าในเขาใครไปตีเส้นขาวเส้นดำให้ มาที่นี้มันสะดวกมาก พอไปเข้าทางจงกรมก็เดินเลย พอตีระยะนี้หอยทากมันจะมีเป็นฤดู ๆ หรือใจ ระยะนี้กำลังชุ่มนะได้ระวัง จับออกก็มีเมื่อคืน ตัวตายก็ตาย จับออกก็มี อยู่ข้าง ๆ ทาง มันมีขนาดต่าง ๆ กันตัวเล็กตัวใหญ่ ได้ระวัง

เดินจงกรมกลางคืนมันปวดเข้าปวดขา อย่างนั้นละเดี๋ยวนี้ไม่ได้เหมือนแต่ก่อนนะ คือแต่ก่อนไปตามความต้องการ เช่นลงเดินจงกรมก็ตามความต้องการ เดี่ยวนี้ไม่ใช่ต้องการ ธาตุชั้นบังคับ คือธาตุชั้นเจ็บบวดนั้นนี้ มันบังคับให้ไปเดิน เพราะฉะนั้นการเดินจงกรมทุกวันนี้จึงเอาแน่ไม่ได้ แล้วแต่ธาตุชั้นจะบังคับ นายใหญ่บังคับเมื่อไรนักโทษก็ต้องวิ่งตาม เป็นอย่างนั้นละ บางที่ ๖ ทุ่ม เดินขึ้นมาประมาณสัก ๔ ทุ่ม มาประมาณ ๒ ชั่วโมงเริ่มปวด ถ้าปวดแล้วจะทำอะไรก็ไม่สะดวก นอนก็ไม่หลับแหละ ลงไปเดินให้เส้นมันอ่อนนึ่มหายปวดแล้วจะมานอนก็หลับสะดวกสบาย เป็นอย่างนั้น

ธาตุชั้นทุกวันนี้แล้วแต่มันจะแสดงอาการอะไรขึ้นมา บางที่เที่ยงคืนก็มี ตี ๑ ก็มี ตี ๒ ก็มี แล้วแต่มันจะบังคับ จึงว่าเอาแน่ไม่ได้ บังคับเมื่อไรก็ต้องได้ลง นักโทษต้องได้ลง ถูกบังคับ ธาตุชั้นไม่เหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนไปตามต้องการ นอนก็เหมือนกัน ถึงเวลาแล้วก็นอน ตื่นตามเวลา ๆ เลย แต่ก่อนจริง ๆ มันไม่มีนาฬิกา มีแต่กำหนดจิตเอาไว้ ดังที่ท่านแสดงไว้ใน อปัณณกปฏิบัติภา การปฏิบัติไม่ผิด แปลแล้วนะ พระพุทธเจ้าท่านทรงสั่งสอนว่า ในปฐมยามเดินจงกรม หรือจะนั่งสมาธิก็ได้ มัชฌิมยามพัก นี่หมายถึงว่าการปฏิบัติเป็นศูนย์กลางสมาธิ ในมัชฌิมยามก็พักเสีย การพักนั้นทำความเข้าใจเอาไว้กับตัวเอง กำหนดว่าเมื่อรู้สึกแล้วจะรีบตื่น นั้นฟังซิ พอรู้สึกแล้วจะรีบตื่น นอนตะแคงข้างขวา ท่านบอกไว้เรียบร้อย นี่ละอปัณณกปฏิบัติภา

เวลาจะนอนให้ทำความเข้าใจกับตัวเองเอาไว้ว่า พอรู้สึกตัวแล้วจะตื่น หรือกำหนดจะตื่นในระยะไหน ให้ทำความเข้าใจกับตัวเองเอาไว้ อย่างนอนแบบจม พอรู้สึกคือปัจฉิมยามตื่น แล้วก็เดินจงกรมบ้าง นั่งสมาธิบ้าง ท่านสอนไว้อย่างนั้น มัชฌิมยามเป็นเวลาพักนอน นอนตะแคงข้างขวา ขาซ้ายทับขาขวา ทำความกำหนดในใจไว้ว่า เมื่อรู้สึกตัวเมื่อไรแล้วจะรีบตื่น นี่ละในสูตรนี้ท่านแสดงไว้ชัดเจน พอปัจฉิมยามก็เป็นเวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มัชฌิมยามเป็นเวลาพัก พัก ๔ ชั่วโมงพอเหมาะพอดีท่านว่า

ปฐมยามประกอบความพากเพียร จะเดินจงกรม นั่งสมาธิก็ได้ พอมัชฌิมยามก็ให้พัก แล้วทำความในใจ ไม่ใช่พักนอนด้วยความประมาท ทำความเข้าใจไว้เมื่อรู้สึกตัวแล้วจะรีบตื่น ก็หมายความว่าตื่นในปัจฉิมยาม พอรู้สึกตัวแล้วตื่น แล้วที่นี้เดินจงกรมบ้าง นั่งสมาธิภาวนาบ้าง นี้เรียกว่าความเพียร กลางวันหากจะพักก็ให้พักได้ ปิดประตู อย่าให้ใครเห็นกิริยามารยาทในการหลับนอนของพระ มี บอกไว้อย่างนั้น นอนในที่ลับ ไม่ให้นอนในที่เปิดเผย กิริยาของพระนี่เหมือนกันกับกิริยาของเสือ และกิริยาของราชสีห์ ราชสีห์กับเสือระมัดระวังตัวมาก พระผู้แก้เลสก็ให้มีสติตั้งระมัดระวังตัวอยู่เสมอเช่นนั้น นี้ละธรรมท่านสอนไว้ ฟังเอาซิ

นั่นละหนังสือธรรมะของท่านแสดงไว้ มีตั้งแต่เรื่องชำระกิเลสในคัมภีร์ คินทั้งคิน ท่านกำหนดไว้เรียบร้อย มีแต่ทำความพากเพียรชำระกิเลส ปฐมยาม มีเดินจงกรมบ้าง นั่งสมาธิบ้าง ท่านว่า มัชฌิมยามพัก ๔ ชั่วโมง แล้วทำความเข้าใจเวลาจะพัก กำหนดตัวเองเอาไว้ อย่างนอนแบบตายไปเลย ความหมายว่านั้น ให้ทำความเข้าใจเอาไว้ พอรู้สึกตัวแล้วจะรีบตื่น นอนตะแคงข้างขวา ว่านั้น ปัจฉิมยามตื่นแล้วออกเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ท่านบอกไว้ชัดเจนเรื่องการประกอบความเพียร

เดี๋ยวนี้มีแต่ในตำราณะ ที่ว่านี้ ตำราบอกไว้อย่างโจ่งแจ้งเปิดเผยที่สุด ตำราเรื่องการชำระกิเลสของพระ การสั่งสมกิเลสไม่มี ไม่มีบอกไว้ว่าให้สั่งสมให้มาก มีแต่ให้ชำระๆ เพราะฉะนั้นพระในครั้งพุทธกาลจึงมีแต่พระชำระกิเลสมากต่อมาก ทางปริยัติก็มีแต่ไม่มาก พระองค์ก็ไม่ได้ส่งเสริมอะไรเหมือนภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติส่งเสริมตลอด เช่นเดียวกับทรงส่งเสริมการอยู่ในป่า พอบวชแล้วไล่เข้าป่า นี่ส่งเสริมมากทีเดียว รุกขมูลเสนาสน์ เวลาบรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปเที่ยวอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ อันเป็นที่สะดวกแก่การประกอบความพากเพียร ไม่มีสิ่งใดมารบกวน และจงทำความอุตสาหะพยายามอยู่และพากเพียรในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด ส่งเสริมถึงขนาดว่าให้ทำความอุตสาหะพยายามอยู่บำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่พระโอวาทของพระพุทธเจ้า พระทุกองค์ได้รับด้วยกันหมด นี้เรียกว่านิสสัย ๔ อภรณ์ยกิจ ๔ อภรณ์ยกิจ ๔ คือสิ่งไม่ควร ห้ามไม่ให้ทำ สิ่งไม่ควรนิสสัย ๔ นี้ส่งเสริม สอนให้ไปอยู่ในป่า

(ขออนุญาตคะ ปฐมยามตั้งแต่เท่าไรถึงเท่าไรคะ) ตั้งแต่ย่ำค่ำไปถึง ๔ ทุ่มเป็นปฐมยาม เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาประกอบความเพียร ตามตำราที่สอนไว้อย่างชัดเจน พอมัชฌิมยาม ท่านพูดกลางๆ นะเป็นทางสายกลาง อปัณณกะ แปลว่า ปฏิบัติไม่ผิด

สม่าเสมอ แต่ใครจะเร่งรัดตอนไหนๆ ท่านก็ไม่ว่า เรื่องทางสายกลางเอาไว้แบบนี้ เป็นศูนย์กลาง พอมัชฌิมยามก็พัก ปัจฉิมยามก็ลุก แล้วจะเดินจงกรมก็ได้ นั่งสมาธิภาวนาก็ได้ ท่านบอกไว้แล้วว่าเดินจงกรมบ้าง นั่งสมาธิภาวนาบ้าง

กลางวันหากอยากจะพักก็พักได้ แต่อย่าเปิดประตูพักแบบไม่มีสติสัง แบบนอนทอดตลาด ต้องนอนระมัดระวังเหมือนราชสีห์กับเสือนอน ไม่ให้ปล่อยมารยาท ท่านบอกไว้ขนาดนั้นพระวินัย ท่านไม่ห้ามการพักผ่อนกลางวัน แต่ให้ปิดประตูอย่าให้ใครมองเห็น พุดง่าย ๆ ว่านั่นแหละ นี่เป็นทางเดินของศาสดาที่สอนโลก เฉพาะอย่างยิ่งสอนพระ สอนพระอย่างนี้ทั้งนั้น ที่นอกจากนี้ไปเป็นเรื่องแหวกแนว ว่าอย่างนี้ก็ไม่ผิด ทางที่ทรงสอนสอนเพื่อความพ้นทุกข์ สอนอย่างนี้ทั้งนั้น ในตำรับตำราบอกไว้อย่างชัดเจน

อปถกปฏิบัติ มีอยู่ ๔ ข้อ ท่านบอกไว้ การหลับการนอน การประกอบความ پاکเพียร การสำรวมระวังทุกอย่าง ตลอดอาหารการกินให้ระมัดระวัง คือไม่ให้ฟุ้งเฟ้อเกินไปมันจะทับจิตใจ สอนไว้หมด ไม่มีใครที่จะแหลมคมยิ่งกว่าศาสดาของเรา เปิดทางไว้ อย่างถูกต้องๆ แต่มันแฉลบออกจากทางไปต่างหาก เพราะฉะนั้นมันถึงไม่ได้เห็นมรรคเห็นผล ออกผิดทางจะไปถึงจุดที่หมายได้ยังไง ไม่ถึง ออกน้อยผิดน้อย ออกมากผิดมาก ออกเตลิดเปิดเปิงจมลงนรกเลย ถ้าเดินตามทางนี้ท่านบอกว่า ธรรมและวินัยนั้นแล บอกไว้ อย่างชัดเจน จะเป็นศาสดาของท่านทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว เพราะฉะนั้นจงยึดหลักธรรมหลักวินัยซึ่งเป็นองค์แทนศาสดานี้ไว้ให้ดี จะเป็นผู้ดำเนินเดินตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา ถ้าออกจากนี้แล้วก็เรียกว่าออกนอกกลุ่มออกไป ท่านสอนขนาดนั้นนะ พระพุทธเจ้าสอนละเอียดลออมากทีเดียว

พุดถึงเรื่องที่สัจจัง ต้องให้หาตลอดที่สัจจัง ไม่เคยจิตจาง ที่สงบสัจจัง เวลาพระที่เง้อออกไปเที่ยวกรรมฐานภาวนานี้ ท่านสอน สถานที่ใดมีการก่อสร้างอยู่บ้าง วัดใดมีการก่อสร้างอะไร เช่น ปลูกศาลาหรืออะไรอย่างนั้น อย่าไป ท่านห้ามไม่ให้ไปด้วยนะ แม้ที่สุดต้นไม้ใบหนามที่มีดอกมีผล สัตว์ทั้งหลายมากินเต็มอยู่บนต้นไม้ นั้น เกลือ่นกล่นไปด้วยเสียง วุ่นวายไปด้วยเสียงก็อย่าไปพักอยู่ และอย่าไปพักอยู่ตามทำน้าคนขึ้นลง บอกไว้หมดนะ ให้ไปหาพักอยู่ในที่สงบสัจจัง เพราะจิตใจนี้มันติดมันตันตลอดเวลา ต้องหาที่เหมาะสมให้ระงับดับมันตลอด นี่ท่านสอนให้ประกอบความเพียรทั้งนั้นแหละ

พระพุทธเจ้าสอนถ้าจะพุดแล้วเรียกว่า ไม่มีอะไรที่จะออกหน้าออกตาเป็นอันดับหนึ่งยิ่งกว่ากรรมฐานภาวนา สอนแต่ละกิเลสทั้งนั้นๆ การก่อการสร้างท่านไม่ส่งเสริม ไม่มีในหลักธรรมหลักวินัยไม่มี ก็มีแต่นางวิสาขาสร้างศาลาหลังหนึ่ง มาขออนุญาตจาก

พระพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงอนุญาต แล้วก็ให้ช่างเขามาทำ รับสั่งให้พระโมคคัลลาน์มาคอยดูแลแนะนำเขา พระโมคคัลลาน์ท่านก็เป็นพระอรหันต์ ฟังซิ ท่านไม่ใช่เป็นปุถุชนคนดะเหมือนเรา ท่านจะมีเสียหายอะไรพระโมคคัลลาน์ คอยแนะนำบอกช่างเขาเท่านั้น นอกนั้นท่านไม่เกี่ยว นี่ละการก่อการสร้าง เรียกว่าไม่มีก็ได้ มีแต่สอนเรื่องภาวณา

พอพระเข้ามาเฝ้าปั๊บ เป็นยังงัยอยู่ในป่านั้น เขาถูกนั้น ถ้านั้นเป็นยังงัยภาวณา เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ฟังเอาตำรา มี เราเอาตำรามากางไม้โกหก เรียนมาแล้วทุกอย่าง จึงว่ามีแต่เรื่องชำระกิเลสทั้งนั้นทางเดินของพระเราในครั้งพุทธกาล ปริยัติก็มีบ้างเล็กๆ น้อยๆ ไม่มากนัก แต่ภาคปฏิบัติเป็นพื้นฐานทีเดียว พูดถึงเรื่องปริยัติก็มี ท่านทรงเห็นอุปนิสัยของพระองค์นี่อีก ชื่อว่า พระโปฐิละ แปลว่าไบลานเปล่า เรียนเปล่าๆ ไม่ได้แปลแบบกรรมาฐาน พ่อแม่ครูจารย์มันแปล พ่อแม่ครูจารย์มันแปล ท่านแปลพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้น พันคม ไบลานเปล่า เรียนเปล่าๆ หัวล้านเปล่า หัวโล้นเปล่า กินเปล่าๆ นอนเปล่าๆ เรื่อย ท่านสอนเห็นไหมละ ท่านสอนพวกเรา นี่พ่อแม่ครูจารย์มันสอน

โปฐิละ แปลว่าไบลานเปล่า คือเรียนมาเปล่าๆ เป็นเหมือนนอนแตะกระดาษ ไม่สนใจปฏิบัติ แต่ท่านมีอุปนิสัย พระโปฐิละเป็นอาจารย์สอนทางด้านปริยัติ เมื่อเข้าไปพระองค์ทรงเห็นอุปนิสัยแล้ว เข้ามาปั๊บก็โปฐิละขึ้นเลย ไบลานเปล่า ใส่ปั๊บเข้าเลยปัญหา ใส่เพื่อจะให้สะดุดใจนะ ให้อุปนิสัยที่มีอยู่แล้วนั้นให้ตื่นตัว ไบลานเปล่า เธอจงลุก เธอจงนั่ง มีแต่โปฐิละ ไบลานเปล่า เธอจงลุก เธอจงนั่ง เธอจงไป เธอจงมา ไบลานเปล่าๆ เรื่อย ท่านก็สะดุดใจอย่างแรงเพราะท่านมีนิสัยอยู่แล้ว ธรรมะเหล่านี้ไปกระตุกท่าน เอ๊ ทำไมเราเรียนมามากมาย จนขนาดได้เป็นครูเป็นอาจารย์สอนทางด้านปริยัติ ทำไมพระพุทธเจ้าแทนที่จะชมเชยเรารู้สึกคำหนึ่งไม่มีเลย มีแต่ไบลานเปล่า เรียนเปล่าๆ ไปอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร ไม่เคยมีชม เพราะเหตุไร ท่านจึงเกิดความสลดสังเวช

แล้วก็มาหยั่งถึงศาสนา ท่านเป็นครูสอนโลก ท่านไม่ได้เป็นคนสังหารโลก ท่านว่าอย่างนี้ท่านต้องมีอะไรอันหนึ่งกับเราแน่ๆ เราอาจจะมึนสัอยู่บ้าง ท่านมาสะดุดใจจะจึงได้ถูกตำหนิจากพระพุทธเจ้า ไม่มีคำชมเชยเลย พอกลับไปถึงวัดเตรียมบริวารปั๊บปั๊บ พวกบริษัทบริวารในวัดเต็มไปหมด ลูกศิษย์ลูกหา ไม่บอกใครเลย เตรียมตัวออก บริวารติดตัวปั๊บออกกลางคืนไปเลย หนีไปกลางคืนไม่บอกใครเลย ไปก็มุงหน้า เพราะได้ทราบแล้วว่าสำนักนั้นๆ มีพระอรหันต์อยู่ก็องค์ๆ ท่านทราบหมด ท่านก็มุงหน้าต่อพระอรหันต์เหล่านั้น

พระอรหันต์เหล่านั้นท่านก็ไม่ใช่คนโง่ นี่ พอไปก็ไปมอบกายถวายตัวต่อท่านให้ท่านแนะนำสั่งสอน ขึ้นไปหามหาเถระก่อน นี่ก็อรหันต์ อรหันต์ตลอดถึงเณร ท่านก็จับตาดีนะ

มุ่งใส่นั้นเลย องค์กรนี้ก็ว่า อู๋ ท่านเป็นขนาดอาจารย์แล้วจะให้ผมสั่งสอนอะไร ท่านหลบตัวเสีย พยายามอย่างไรก็.. ท่านคงจะทดลองทริฐิมานะของคณาจารย์ทางด้านปริยัติ ท่านไม่รับเมื่อไม่รับแล้ว เอ้า ให้องค์นี้ลองดู หันเข้ามาองค์นั้น องค์กรนี้ก็พูดแบบเดียวกัน ๆ ไปเลย จนกระทั่งถึงสามเณรน้อย นั่นก็เป็นพระอรหันต์ สามเณรน้อยก็ออกทำ พระเถระจึงว่า เออ ลองดูซิเณร บางทีนิสัยวาสนามันจะเกี่ยวจะโยงกันอะไร ลองพิจารณาซิ ก็เลยมอบกายถวายตัวต่อเณร เอาเณรเป็นอาจารย์ เอาจริง ๆ นะไม่ใช่ธรรมดา

พระเถระเดินต้อย ๆ ตามหลังเณร เณรตัวเล็ก ๆ เป็นอาจารย์ เณรก็ทดลองทุกอย่างทดลองทริฐิมานะจะถือเนื้อถือตัวหรือไม่ สอนอย่างไรทำอย่างนั้น เอาอย่างนั้นหมดเลย เณรก็ลงใจ เอ้อ จะสอนได้แหละ จึงลงใจสอน คำสอนของเณรก็ไม่มาก เราเอาย่อ ๆ เลย สอนตา หู จมูก ลิ้น กาย จิตนี้แหละ ปิดตา หู จมูก ลิ้น กาย หมดให้จิตทำงานอย่างเดียว เปิดช่องจิต มีสติพิจารณากันตรงนี้ จนได้บรรลุธรรมถึงขั้นอุเบกขา เณรเป็นอาจารย์ ไปไหนจะติดตามเณรเลย เหมือนสามเณรน้อยแหละ ที่นี้พอสั่งสอนธรรมถึงจุดนี้แล้ว นี่แหละจุดจะเข้าด้ายเข้าเข็ม จะบรรลุธรรมแหละที่นี้ เณรรู้แล้วนะ เณรยังให้เกียรติ

พอถึงขั้นจะสำเร็จอรหันต์ เณรพาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เณรจะสอนให้สิ้นกิเลสในเวลานั้นก็ได้ แต่เพื่อยกเกียรติของมหาเถระนี้ขึ้น จึงพามหาเถระนี้ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พอเข้าไปถึง เป็นยังงเณร ลูกศิษย์ของเธอเป็นยังง เพราะท่านทรงทราบแล้ว โอ๊ย หาได้ยาก อาจารย์อย่างนี้หาได้ยาก ไม่มีคำว่าทริฐิมานะ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติอรรถธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วย ว่างั้น พอไปแล้วเณรก็มอบถวายพระพุทธเจ้า เณรก็หลีกตัวไปเสีย พระองค์ก็ทรงสั่งสอนขึ้นว่า โยคา เว ชายเต ฐิริ สอนเรื่องปัญญา ขึ้นเลย เพราะอยู่ในชั้นมัธยสถ์ ชั้นอุเบกขาวางเฉยเรียบร้อยไปแล้ว ถึงขั้นจะก้าวปัญญาแล้วเณรจึงไปถวายพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงแสดงถึงขั้นปัญญาขั้นทันที พระไปฐิละบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ขึ้นต่อพระพักตร์ของพระพุทธเจ้า ไม่ให้บรรลุธรรมต่อหน้าเณร นั้นเห็นไหมเณร ยกเกียรติให้ขนาดนั้น ตำรามืออย่างนี้

นี่เราพูดถึงเรื่องปริยัติ แต่ก่อนมีน้อยมาก แต่ทางปฏิบัติมีมากจริง ๆ ครั้นต่อมาก็ตั้งที่เห็นนี้แหละ เป็นอย่างนั้นแหละ กลายเป็นเอาปริยัติเป็นเนื้อเป็นหนัง เรียนจดจำได้มากน้อยก็ว่าเป็นมรรคเป็นผลไปเสีย ทั้ง ๆ ที่มีแต่ความจำไม่ได้มีความจริง ความจริงต้องเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ ความจำเป็นภาคพื้นหรือเป็นแนวทาง เป็นเข็มทิศทางเดิน เป็นแบบแปลนแผนผัง ภาคปฏิบัติเหมือนเราสร้างบ้านสร้างเรือน แปลนบ้านเอามาทางแล้วจะ

สร้างบ้านขนาดไหน ภาคปฏิบัติปลูกบ้านปลูกเรือนทำตามนั้นๆ สำเร็จขึ้นมาเป็นชั้นเป็นตอน จนสำเร็จรูปเป็นบ้านเรือนโดยสมบูรณ์ตามขนาดที่ต้องการ

อันนี้ภาคปริยัติเรียนมาแล้วได้แบบแปลนแผนผังมาแล้ว ก็ให้นำออกมาปฏิบัติ ทางแปลน ท่านสอนว่ายังไง เราเรียนมาอย่างไร ท่านสอนว่ายังไง สอนสมาธิเป็นอย่างไร ภาวนาเป็นอย่างไร ตั้งแต่จิตสงบ สอนวิธีให้จิตสงบจนถึงขั้นสมาธิ สอนเรื่องปัญญา วิชชาวิมุตติหลุดพ้นนี้เป็นแบบแปลน แล้วปฏิบัติตามนั้นๆ ก็รู้จักเห็น เหมือนเราสร้างบ้านสร้างเรือนตามนั้น สำเร็จรูปเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไปจนเป็นบ้านโดยสมบูรณ์

อันนี้ปริยัติท่านสอนเรื่องภาวนาเป็นอย่างไรๆ ก็ปฏิบัติตามนั้น อย่างที่สอนอยู่ทุกวันนี้ ใช้คำบริกรรม นี่เริ่มต้นวางรากวางฐานจะสร้างสมาธิ สร้างปัญญาขึ้นที่ใจ ลงที่จิตตภาวนามีคำบริกรรมเป็นรากฐานสำคัญ ยึดคำบริกรรมไว้ด้วยดี มีสติบังคับเอาไว้ ให้สร้างตัวเองแบบนี้ๆ อย่าปล่อยให้กิเลสพาคิดไป เพ่นพ่านๆ เป็นเรื่องของกิเลส บังคับความคิดอันนั้นไว้ให้มาอยู่ในความคิดของอรรถของธรรม คือคำบริกรรม เป็นต้น จากนั้นจิตเมื่อได้รับการบำรุงรักษา จิตก็ค่อยสงบขึ้นมาๆ สงบแล้วก้าวจากความสงบเข้าเป็นสมาธิ ความแน่นหนามั่นคงของใจ

จากสมาธิ จิตอิมอารมณ์แล้วที่นี้ออกพิจารณาทางด้านปัญญา พิจารณาแยกธาตุแยกชั้น แยกเขาแยกเรา สัตว์บุคคลตัวตนใครเราก็ตาม พิจารณาถึงเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อสุภะอสุภัง ป่าช้าผีแห่ง ป่าช้าผีสด อยู่ในตัวของเรา พิจารณาแยกออก ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ตั้งแต่ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ แยกออกๆ ออกจากคำว่าสัตว์เป็นบุคคล เป็นของสวयของงาม สวยที่ไหนงามที่ไหน ดูหนังเป็นยังไง ดูเนื้อเป็นยังไง เอ็นกระดูกเป็นยังไง ดูตับไตไส้พุง อาหารใหม่ อาหารเก่า สวยยังไงๆ ให้แยกออกไป นี่เรียกว่าปัญญา ก้าวเดินเรื่อย นี่ภาคปฏิบัติ เมื่อลงภาคปฏิบัติแล้วจะรู้ตามพระพุทธเจ้าโดยลำดับลำดับ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นจากภาคปฏิบัติ

ท่านจึงสอนว่า ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติได้แก่แบบแปลนแผนผังที่เราศึกษาเล่าเรียนมาแล้ว ปฏิบัติก็ได้แก่มาดำเนิน เหมือนเราปลูกบ้านปลูกเรือนตามแปลน ที่นี้ผลก็ปรากฏขึ้นมา ตั้งแต่วางรากวางฐานที่แรกก็เห็นชัดเจน นี่เป็นปฏิเวธคือความรู้ผลของงานตัวเองโดยลำดับ จิตสงบมากขึ้นเรื่อยๆ สงบมากเข้าไปจนเป็นสมาธิก็รู้ นี่เป็นปฏิเวธเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นปัญญา ฟาดเสียกิเลสขาดสะบั้นลงไป เป็นปฏิเวธเต็มตัว รู้แจ้งแทงทะลุไปหมด ธรรมทั้ง ๓ ประเภท ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ นี้แยกกันไม่ออก ถ้าจะให้เป็นศาสนาโดยสมบูรณ์ ต้องมีทั้งปริยัติ มีทั้งปฏิบัติ ปฏิเวธเป็นผลของงาน เกิด

เป็นเงาเทียมตัว ขอให้มีโอกาสปรียัตกับปฏิบัติกลมกลืนกันเถอะ ผลปฏิเวธจะเกิดขึ้น ท่านสอนไว้อย่างนี้

นี่ละธรรมะพระพุทธเจ้าท่านสอน ผู้ดำเนินตามนี้มรรคผลนิพพานก็เหมือนกับน้ำบนบกก็มีน้ำ ไต้พื้นดินนี้ก็มีน้ำ มีอยู่ทุกแห่งทุกหนน้ำอยู่ในแผ่นดินนี้ มรรคผลนิพพานซึมซาบอยู่ตลอด เหมือนกับน้ำซึมซาบบนแผ่นดิน ทั้งบนบกทั้งในน้ำ ทั้งบนดินไต้ดิน น้ำมีอยู่หมด มรรคผลนิพพานคือความจริงทั้งหลายมีอยู่หมดทุกแห่ง พิจารณาไปอะไรเป็นอรรถเป็นธรรมทั้งนั้น เมื่อพิจารณาตามนี้แล้วก็จะรู้แจ้งเห็นจริงเป็นลำดับลำดับไป นี่เรียกว่าธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน

ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าคือตลาดมรรคผลนิพพาน ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัยสำหรับผู้ปฏิบัติตามอยู่จะได้อยู่ได้เห็นธรรมนี้ตลอดไปเป็น อกาลิก เช่นเดียวกับกิเลส ถ้าเดินตามกิเลสเป็นกิเลสตลอดไป เดินตามธรรมเป็นธรรมตลอดไป ไม่มีอะไรครี ล้าสมัยเสมอกันหมดทั้งธรรมทั้งกิเลส ใครนำไปปฏิบัติทางด้านไหนก็เป็นผลด้านนั้นขึ้นมาๆ ให้พากันจำเอาภาระการประพฤติปฏิบัติตัวเอง อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวนักหนา เวลานี้โลกเรารู้สึกว่าเหลือเอามากทีเดียว ความรู้ท่วมเมฆท่วมหมอก เวลาความทุกข์ท่วมเมฆท่วมหมอก มันไม่ได้ว่านะ ฆ่าฟันรันแทงกันทุกหย่อมหญ้า มีตั้งแต่ความรู้ของกิเลสพาให้เป็น ธรรมอยู่ที่ไหนสงบทั้งนั้น ถ้าไม่มีธรรมไม่มีทางสงบ

ความรู้ทั้งหมดที่เรียนมาอยู่ในขอบข่ายของกิเลสทั้งนั้น กิเลสเป็นผู้บงการในความรู้ทั้งหลาย กิเลสจึงนำมาใช้ โลกทั้งหลายจึงร้อนไปตามกิเลส ถ้ามีธรรมแทรกแล้วจะมีความสงบร่มเย็นไปโดยลำดับ ให้จำเอานะ เอาละแค่นั้น

ผู้กำกับ หนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทยครบ ฉบับวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๗ หัวข้อ

“แต่ ส.ส.ผู้เนรคุณต่อประชาชน”

ในสมัยเด็ก ๆ ที่ผมยังอาศัยข่าวกันบาดตรพระกินประทังชีวิต ผมจำได้ว่าสมัยนั้นชาวบ้านเขาอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข เขามีแต่ความเมตตากรุณาต่อกัน เรื่องละเมียดศีลละเมียดธรรมเขาไม่มี การเบียดเบียนกันในทางที่มิชอบก็ไม่มี แม้แต่การลักเล็กขโมยน้อยก็แทบจะไม่มีให้ได้ยินได้เห็น นั่นเป็นเพราะทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรม เชื่อมมั่นในคำสอนของพระเจ้าพระสงฆ์ คนสมัยนั้นไม่ดื้อรันเหมือนอย่างคนสมัยนี้(ฟัง นี่คือเสียงธรรมนะที่อ่านหนังสือพิมพ์นี้ นี่ละเสียงธรรม ฟังเอา เข้าว่าไป) เพียงแต่เห็นรูปภาพที่เขียนเรื่องนรกสวรรค์เขาก็รู้จักเกิดความละอายและเกิดความเกรงกลัวต่อบาปต่อกรรมกันแล้ว ไม่เหมือนอย่างคนสมัยนี้ ทั่วหน้าด้านหน้าทน เหลือเกินเหลือทน ไม่เชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ ไม่

เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ คนสมัยนี้จึงอยู่กันท่ามกลางความเลวร้าย เกิดความเดือดร้อนกันแทบจะทุกครัวเรือน

นี่ก็เพราะความไม่เชื่อในคำสอนของพระพุทธเจ้านั่นแหละ จึงทำให้เกิดความตะขิดตะขวงใจ คิดว่าทำบุญแล้วจะไม่ได้บุญ คิดว่าทำดีแล้วจะไม่ได้ดี จึงไม่อยากจะทำดี และไม่อยากจะทำบุญ ถึงจะทำบุญไปแล้ว แต่ใจก็ยังคิดอยู่นั่นแหละว่า เงินทองข้าวของที่ทำบุญไปพระท่านจะนำไปใช้ในทางอื่นไหมหนอ จะนำไปให้ญาติให้คนใกล้ชิดไหมหนอ

เริ่มต้นก็คิดไม่บริสุทธิ์เสียแล้ว ผลที่ได้รับมันจึงมีแต่ความทุกข์ เวลาที่จะใส่บาตรพระ เรามักจะยกขึ้นเหนือหัวแล้วตั้งจิตอธิษฐานถวายด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราจะคิดใหม่ว่า ข้าวปลาอาหารที่เราใส่บาตรไปนั้น พระท่านจะนำไปให้ญาติพี่น้องท่านกิน หรือนำไปโยนให้หมาให้แมวกิน ถ้าเราคิดอย่างนั้นจิตใจของเราก็ไม่บริสุทธิ์มีแต่ความอิจฉาริษยา มีแต่กิเลสที่หยาบหนานเกาะติดอยู่เต็มหัวจิตหัวใจ แล้วผลที่ได้รับก็คือความทุกข์ที่ตกแก่จิตใจของตัวเอง

วันๆ จึงนั่งอยู่แต่บนกองทุกข์ การนับถือพระพุทธศาสนาเราต้องนับถือด้วยความบริสุทธิ์ใจ เชื่อในคำสั่งสอนของพระพุทธองค์โดยไม่มีข้อแม้สงสัย เราต้องเคารพในความเชื่อของปู่ ย่า ตา ยาย เชื่อในบรรพบุรุษที่สืบทอดพระพุทธศาสนามาสู่เรา เชื่อเถอะการมีศีลมีธรรมเท่านั้นที่จะทำให้เราอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข คนที่ไม่เชื่อในคำสอนของพระพุทธศาสนา ไม่เชื่อในเรื่องบุญเรื่องบาป คือคนที่ทำให้สังคมเกิดความแปลกแยก คนจำพวกนี้มีอยู่ในรัฐบาลของพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ดังที่เราเคยได้ยินได้ฟังเขาพูดอภิปรายกันในสภาเมื่อไม่นานมานี้

ส.ส.คนนี้ได้มีเกียรติขึ้นไปนั่งเป็น ส.ส.อยู่ในซีกรัฐบาลของพ.ต.ท.ทักษิณ ก็เพราะการลงคะแนนเลือกตั้งของประชาชน มันขึ้นไปเป็นใหญ่ในซีกรัฐบาลได้ก็เพราะประชาชนแต่มันกลับเนรคุณต่อประชาชน มันใช้สิทธิ์การประชุมในสภายีบยกเอาเรื่องของประชาชนที่อยู่นอกสภาไปพูดใส่ความด้วยความเท็จ โดยที่ประชาชนเขาไม่มีโอกาสได้เข้าไปใช้สิทธิ์ชี้แจง มัดมือชกเขาข้างเดียว

ผมจำได้ว่าวันนั้นที่ประชุมสภา กำลังพิจารณาในวาระการรับรองพระราชกำหนดแทนที่ไอ้ ส.ส.เลวทรามคนนี้นั้นจะพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของพระราชกำหนด มันกลับเอาเรื่องผ้าป่าช่วยชาติของหลวงตาพระมหาบัวไปพูดอภิปราย ได้ยินมันพูดว่าเกิดการทุจริตในโครงการผ้าป่าช่วยชาติ มีคนใกล้ชิดของหลวงตาร่ำรวยอย่างผิดปกติ มันพูดอย่างเป็นพรรคเป็นเวรอยู่อย่างนั้น มันสร้างความเสียหายต่อชื่อเสียงของผู้เป็นประธาน

โครงการผ้าป่าช่วยชาติ ผู้เสียหายตรงๆ ก็คือหลวงตาพระมหาบัว และที่สำคัญก็คือเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินที่ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงินกองทุนในโครงการผ้าป่าช่วยชาติ มัดมือชกข้างเดียวได้อย่างไร มันใช้สิทธิทางสภามารังแกประชาชนที่อยู่ภายนอกสภาได้อย่างไร นี่นะหรือคือสภาผู้แทนราษฎรอันทรงเกียรติที่บรรดาผู้แทนราษฎรทั้งหลายต่างเรียกยกย่องกันเองในสภา

ทั้งนอกสภามันก็ยังจับเรื่องนี้ขึ้นมาพูดซ้ำอีก มันบอกว่าได้ทำเรื่องไปถึง ป.ป.ง.แล้ว และยังออกมาให้ข่าวอีกด้วยว่าจะยื่นเรื่องร้องเรียนถึง ป.ป.ง.อีกครั้ง เพื่อให้ตรวจสอบโครงการผ้าป่าช่วยชาติ มันหาว่าหลอกลวงประชาชน ชี้ตัวออกมาให้ตรงๆ ชีวรับ ว่าใครบ้างที่ร่ำรวยผิดปกติตั้งที่พูด ชี้ตัวออกมาชี้ว่าใครโกงกินเงินในโครงการผ้าป่าช่วยชาติ ชี้ตัวให้ตำรวจลากคอเข้าตะรางชีวรับ อย่าเอาแต่พูดลอยๆ ข้างๆ คูๆ อยู่อย่างนี้ อย่าทำตัวให้สถาบัน ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ เสียหาย

ณ หนูแก้ว

หลวงตา เรื่องอย่างนี้มันมีมาตั้งแต่ต้นแล้ว ให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้ บรรดาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายช่วยกันช่วยชาติ ตั้งแต่พระมหากษัตริย์ลงมา ทรงมีพระกรุณาอย่างล้นพ้น ได้พระราชทานทรัพย์สมบัติมีทองคำเป็นต้น เข้าสู่คลังหลวงของเราซึ่งเป็นหัวใจของชาติ กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย แล้วการนำก็คือหลวงตาบัวเป็นผู้นำ เพราะวิตกวิจารณ์อย่างแรงมากทีเดียว ถึงขนาดร้องโก้ง ว่าชาติไทยของเราจะล่มจม ทั้งๆ ที่ปู้ย่าตายายของเราพาต่อพาพายมาเป็นความสงบร่มเย็น สมบูรณ์พูนผลตลอดมา

ก้าวมาถึงบรรดาลูกหลานซึ่งมีจำนวนพลเมืองถึง ๖๒ ล้านคนนี้จะพากันล่มจมกันทั้งประเทศ เพราะความลึมเนื้อลึมตัวของพวกเราเองนี้เสียหายมากที่สุด ขนาดที่เราร้องโก้งทีเดียว เราย่นเข้ามาเลยว่า เอ้า ที่บ้านเมืองเราจะล่มจมนี้ไม่ใช่เพราะผู้หนึ่งผู้ใด จะไปตำหนิผู้ใดไม่ได้ ต้องตำหนิประชาชนพลเมืองของเรา ๖๒ ล้านคนนี้แลเป็นผู้ประมาทเลินเล่อเปลอตัว ใช้สุรุษสุร่าย ไม่ประหยัดมัธยัสถ์ ทำให้ล่มจมทั้งตัวเองชาติบ้านเมืองไปเวลานี้กำลังจะล่มจมก็คือชาติไทยของเราเองเป็นผู้ทำ

ที่นี่ให้ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัว ฟิตเนื้อฟิตตัว พยายามแก้ไขเสียใหม่ในความคิดที่เหลิงจึงซึ่งจะพาให้บ้านเมืองล่มจมนั้น พลิกตัวขึ้นมา กลับเนื้อกลับตัว เก็บหอมรอมริบการใช้การสอยอยู่กินทุกอย่าง ให้มีความประหยัดมัธยัสถ์ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อย จนกระทั่งเมืองไทยจะล่มจมนี้ก็คือพวกเราเอง ที่นี่ต่อไปนี้ให้ต่างคนต่างชวนขวยได้มามากน้อยให้นำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ซึ่งเป็นหัวใจของชาติ มีทองคำเป็นต้น ดอลลาร์

เงินสด ใครมีมากน้อยเพียงไรให้หามาตามกำลังความสามารถของตน นี่คือการประกาศของหลวงตาบัว

ซึ่งเขาหาเรื่องราวหลวงตาบัวนี้เป็นผู้เรียไรเงินประชาชน ผิดกฎหมายจะฟ้องหลวงตาบัว ที่นี้คำที่เราประกาศนี้กับคำว่าเรียไรผิดกันยังงี้บ้าง นี่เป็นคำประกาศของเรา ในนามเราเป็นผู้นำ ประกาศทั่วหน้ากันหมดในคน ๖๒ ล้านคนทั่วประเทศไทย ให้ทราบทั่วถึงกัน ให้รู้เนื้อรู้ตัว แก้ไขตัดแปลงพลิกตนเสียใหม่เพื่อฟื้นฟูชาติไทยของเราขึ้นสู่ความเจริญรุ่งเรือง และแน่นหนามั่นคงต่อไป โดยผู้ใดมีศรัทธามากน้อยเท่าไรก็ให้บริจาค รวมกันมาๆ เข้าสู่จุดใหญ่ของเรา นี่เป็นคำประกาศของหลวงตาบัว คำเช่นนี้เป็นคำเรียไรแล้วหรือ เอามาเทียบกัน

ถ้าว่าพูดถึงเรื่องตามหลักธรรมหลักวินัย ถ้าเรียไรเพื่อตัวเองปรับอาบัติ ถ้าเรียไรเพื่อส่วนรวมไม่ปรับไม่เป็นโทษ แต่ไม่ใช่เป็นคำเรียไร เป็นคำประกาศก้องให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ซึ่งจะลุ่มจมด้วยกันทั้ง ๖๒ ล้านคนให้ฟื้นตัวกลับคืนมา ด้วยการชวนชวย พลิกเนื้อพลิกตัวขึ้นมาเสียใหม่ จนกระทั่งบ้านเมืองของเราเวลานี้ ทองคำก็ได้ ๑๑ ตันแล้ว จากกำลังน้ำพักน้ำแรงของพี่น้องทั้งหลายที่รู้เนื้อรู้ตัวตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ทองคำได้ ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัมที่มอบคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ดอลลาร์ก็ได้ ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์แล้ว

ส่วนเงินไทยก็ดังที่ได้เรียนให้ทราบแล้ว ได้นำเข้าซื้อทองคำนี้เพียงสองพันล้านกว่าบาท นอกจากนั้นกระจายไปทั่วประเทศไทยของเรา นอกประเทศก็ยังมี เช่นอย่างประเทศพม่า หรือประเทศลาว ทางเมืองไทยของเราได้ช่วยไปนะ นี่เงินไทยจึงไม่กำหนด ถ้าอยากจะเห็นเงินไทยเราให้ไปดูตามสถานที่ก่อสร้างต่างๆ เช่น โรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ ราชการ โรงพยาบาลทั่วประเทศไทย เป็นเงินไทยของพี่น้องทั้งหลายออกทั้งนั้น ออกไปช่วย นี่เป็นเงินไทยออก

ให้ท่านทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ว่า เงินที่ได้มาเหล่านี้เราไปเรียไรที่ไหน คำประกาศก้องให้พี่น้องในชาติไทยของเรา ซึ่งจะลุ่มจมให้ฟื้นตัวขึ้นมา เป็นความเสียหายแล้วหรือ พิจารณาซิ เราไปเรียไรกับใคร ระบุออกมาว่าหลวงตาบัวไปเรียไรกับคนไหนๆ เอา ๖๒ ล้านคนระบุออกมาเลย หลวงตาบัวจะลงทันทีลงทะเลหลวง ถ้าเป็นความผิดจากธรรมจากวินัย ที่นำพี่น้องทั้งหลายดำเนินเวลานี้ เราดำเนินด้วยความถูกต้องตามหลักธรรมวินัย เรื่อยมา ไม่มีคำว่าต่างพร้อย เงินที่ได้มาทั้งหมดนี้ประกาศก้องแล้ว เห็นไหมผลของเงินที่

ได้มา เรี่ยไรหรือไม่เรี่ยไรท่านทั้งหลายก็ทราบทั่วหน้ากันแล้ว ทั่วประเทศไทย ดังที่กล่าวมา เรียกว่ารวมยอดออกมาเลย ไม่พูดกล่าวมาก

ไอ้ผู้ที่โจมตีอยู่เวลานี้มันเอาเงินสักบาทหนึ่ง มีไหมที่เอามาเข้าคลังหลวงของเรา ทองคำ ๑ บาทมีไหม ตลอดถึงดอลลาร์อะไร ทั้งสามเหล่านี้ ไม่เคยมีเลยพวกนี้ มีแต่พวก ขัดขวางทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ที่สุดไปเทศนาว่าการที่ไหนดมันจะต้องไปประกาศหรือมันต้องไป หวงไปห้าม บีบบังคับไม่ให้ไปฟังหลวงตาบัวเทศน์ที่จะเอาเงินช่วยชาติบ้านเมือง มีแต่พวก นี้ทั้งนั้นละเป็นผู้กีดผู้ขวาง เป็นผู้ลักผู้ตันในทางที่ไม่ถูกต้องดังามทั้งหลาย มีแต่พวกนี้ ทั้งนั้น ที่จะเอาเงินมาให้ทองคำบาทหนึ่งไม่เคยมี

เอาท่านทั้งหลายฟังให้ดีนะ วันนี้หลวงตาบัวจะเปิดโล่งให้เห็นเรื่องความทุจริต หรือ สุจริตของหลวงตาบัวที่ทำพี่น้องทั้งหลายให้ขอบข้ำ มีตรงไหนบ้าง เอาพิจารณามาซิ เราไป ทำที่ไหนดพวกนี้จะต้องสอดส่องแทรกไปทำลายทุกแห่งทุกหนทีเดียว การเทศนาว่าการที่ ไหนดมันต้องนำเจ้าหน้าที่ลับ ๆ ไปบีบบังคับอยู่ลับ ๆ ทั้งปวงที่เราไปเทศน์ แล้วห้ามไม่ให้ไป ฟังเทศน์หลวงตาบัว มีอยู่ทุกแห่งทุกหน แต่ประชาชนเขาไม่สนใจ ถึงเวลานี้อัดแน่น ๆ ทุก แห่งทุกหน เราไม่เคยเห็นสถานที่ใดว่าประชาชนจะบกบางในการเทศนาว่าการของเราใน ชุมมุนั้น ๆ ที่นิมนต์เราไปเทศนาว่าการเพื่อผ้าป่าช่วยชาติของเราเนี่ย แน่นหนาไปหมด ไม่ ว่าภาคไหน ๆ เหมือนกันหมด ก็แสดงว่าเขาไม่ฟังเสียงเปรตเสียงผีเสียงยักษ์เสียงมาร เสียง มหากษัตริย์ทำลายชาติของเขา เขาจึงต้องปิดเขาไม่สนใจ เขาฟังแต่เสียงอรรถเสียงธรรม

แล้วผลแห่งการฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เขาก็ได้ทองคำเข้าสู่คลังหลวง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัม นี่ผลของพี่น้องชาวไทยเรา แล้วดอลลาร์ก็ได้ ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่าดอลลาร์ เงิน ไทยก็ไม่ทราบกี่พันกี่หมื่นล้าน ออกไปตามที่กล่าวนี้ละ ใครอยากไปดูไปดูเอา เงินหลวงตา บัวที่ว่าไปเที่ยวชุกเที่ยวชวนไว้ที่ไหนดบ้าง บาทหนึ่งหลวงตาบัวประกาศได้บ้าง ๆ เลย เงิน ของพี่น้องทั้งหลายบริจาคไม่เคยแตะ ฟังซิ เพราะเราช่วยชาติด้วยความเมตตาสงสารถึง ขนาดร้องไห้ออก เราจะมาสนใจอะไรกับเงินบาทหนึ่งสองสตางค์อย่างนี้ ไม่เคยมี ว่าอย่างนั้น แหละ เราก็กทำตามนั้นตลอดมา

แม้ที่สุดเงินของเราที่เขามาบริจาคก็เป็นอันเดียวกันหมด ไม่มีคำว่าเป็นของเรา มี แต่ออกช่วยโลก ๆ ตลอดมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาดจนกระทั่งปานนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องวัด เอ้า วัดไหนทั่วประเทศไทย เอามาแข่งวัดป่าบ้านตาด ว่าวัดไหนที่มีความเสียสละมากยิ่งขึ้น กว่าวัดป่าบ้านตาด เราจะไปกราบตันที่เลย แต่นี้ยังไม่เคยเห็น วัดป่าบ้านตาดนี้บริจาครอบ ด้านตลอดเวลาไม่มีเวลาบกบาง จนกระทั่งติดหนี้ติดสินเขาก็มีบางครั้ง ด้วยความเมตตา

สงสารบริจาคให้ผู้ยากจนทั้งหลายนั้นแหละ นี่คือการประกาศออก จะว่าทุจริตหรือสุจริต ชุกซ่อนสมบัติเงินทองที่น้องทั้งหลายไว้ที่ไหน ก็ให้ฟังเขาก็แล้วกัน นี่เราช่วยโลกช่วยมา อย่างนี้ ผลก็เห็นมาอย่างนี้ เวลาที่พี่น้องทั้งหลายก็ยังไม่หยุดนะ ทองคำเป็นต้น นี่กำลังไหล ซึมเข้ามาเรื่อย

เราบอกว่าเราไม่ประกาศ เราไม่บอก ส่วนสมบัติเงินทองหรือหัวใจของชาติไทยเรา ใครก็ยอมรับว่าเป็นหัวใจของชาติ แล้วแต่ใครจะเห็นความสำคัญแห่งชาติไทยของตน เวลา นี้ทองคำของเราที่ได้มากตามจำนวนที่เราต้องการไม่มีอะไรบกพร่อง ก็ยอมรับกันแล้วทั่ว ประเทศไทย เราเป็นผู้ประกันพี่น้องทั้งหลายเลยว่าได้รับตามนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่รู้ไหล แดกซึมไปไหน ทองคำเหล่านี้เข้าไปสู่คลังหลวงเป็นเท่านั้นต้น ๆ แต่ที่นี้ทองคำของเราซึ่ง อยู่ในคลังหลวงนั้น แม้จะมีจำนวนมากขนาดไหนก็ยังมียกบางอยู่นั้นแหละ ถ้าหากว่ามีการ เพิ่มเติมขึ้นไปอีกด้วยน้ำใจของพี่น้องทั้งหลายเอง โดยที่เราไม่บอกไม่กล่าว ไม่ประกาศ เหมือนแต่ก่อน จะให้เป็นน้ำใจของพี่น้องทั้งหลายเอง เราก็จะถือว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง

เวลานี้ทองคำก็กำลังไหลซึมเข้ามาเรื่อย ๆ เราก็เก็บไว้อย่างแคล้วคลาดปลอดภัย ตามเดิม ไม่มีที่รั่วไหลแตกซึมไปไหน ทั้งเงินทั้งทองคำ บริสุทธิตามเดิม นี่ความจริงเป็น อย่างนี้ ท่านทั้งหลายฟังเอา พวกเปรตพวกผี พวกคอยทำลายชาติ ทำลายศาสนา ทำลาย พระมหากษัตริย์ เวลานี้มันกำลังออกตัวของมันมาประกาศเป็นเจ้าใหญ่ นายโต เป็นเจ้า อำนาจบาตรหลวงใหญ่ ๆ ใครทำความดีความชอบต่อชาติบ้านเมืองของตนที่ไหนมันจะไป เทียวจับเทียวจตเทียวจ้อง เทียวผูกเทียวมัดมาเป็นผู้ต้องหาทั้งหมด มันจะเป็นผู้มีอำนาจ วาสนาใหญ่หลวงตั้งแต่มันพวกเดียวคนเดียวเท่านั้นแหละ

เวลานี้มันกำลังชอกแซกซิกแซกเหมือนตาลับประรดที่จะทำลายทั้งชาติ ทั้งศาสนา ทั้งพระมหากษัตริย์ของเรา เป็นยังงี้เมืองไทยเราอยู่ได้ด้วยอะไรเวลานี้ อยู่ได้ด้วยคน ประเภทนี้ หรืออยู่ได้ด้วยชาติไทยของเราที่มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ได้พากันทำนุบำรุงรักษา หรืออยู่ด้วยอะไร เอาไปพิจารณาซิ เวลานี้เรากำลังเต็มกำลัง ความสามารถที่อุตสาหะพยายามทุกด้านทุกทาง ก็ได้มาเต็มมักเต็มหมายด้วยความรักชาติ รักศาสนา รักพระมหากษัตริย์ รักความเสียสละของพวกเราด้วยความสามัคคีนั้นแล ได้มาจากไหน พวกนี้ได้อะไรจากมัน เอ้าเอาอ้อออกมาเดี๋ยวนี้เลย

ตัวมันเก่ง ๆ เทียวหาสอดแทรกจะจับผิดคนนั้น จะจับผิดคนนี้ ตัวมันผิดเต็มตัว ๆ เป็นมหาโจรอยู่ในท่ามกลางชาติบ้านเมือง ว่าคนไทยนี้เป็นคนตาบอดหรือ ไม่ใช่คนตา บอด มีแต่คนตาดีทั้งนั้น มันคนตาดีแต่มันเทรอ มันถึงเป็นเจ้าใหญ่ นายโต เป็นเจ้าอำนาจ

บาตรหลวง ไปเที่ยวสอดเที่ยวแทรก หาจับผิดคนนั้นคนนี้ มันได้ความถูกต้องมาจากไหน พอที่จะมาอวดโลก เงินบาทหนึ่งก็ไม่เคยเห็นเข้าในคลังหลวง ทองคำบาทหนึ่งไม่เคยเห็นเข้าในคลังหลวง ดอลลาร์ดอลลาร์หนึ่งก็ไม่เคยเข้าในคลังหลวง

มันเอาอำนาจบาตรหลวงมาจากไหนมาอวดตัวอยู่เวลานี้ นี่มันนำฟิงไหม พิจารณาซิ ฟีน้องทั้งหลาย นี่ตัวมหากษัตริย์ เวลานี้กำลังตั้งตัวเป็นกาฝากมหากษัตริย์ จะกลืนทั้งชาติ กลืนทั้งศาสนา กลืนทั้งพระมหากษัตริย์ เวลานี้กำลังรวมหัวกันพวกนี้ รวมหัวตั้งแต่ใหญ่ๆ โตะๆ ขึ้นมาจะเหยียบสมเด็จพระสังฆราช เหยียบพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ลงใต้ฝ่าเท้าของมัน แล้วมันจะยกขึ้นเหยียบทั้งชาติ ทั้งศาสนา พระมหากษัตริย์ลงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของมัน มันจะเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นครองบ้านเมือง ท่านทั้งหลายเป็นยังไงคอยรับมันไหม พวกนี้มันอยากเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นครองบ้านเมือง เหยียบคนดีทั้งหลายซึ่งทะนุถนอมบำรุงทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง ทั่วประเทศไทยนี้ให้จมลงในแผ่นดินไทยทั้งหมด มันจะขึ้นครองบ้านเมือง เป็นยังไงท่านทั้งหลายฟิงซิ

เวลานี้กำลังยกขึ้น ปีนขึ้น ตีลงก็ปีนขึ้นอยากเป็นสมเด็จพระสังฆราช อยากเป็นเอาเหลือประมาณ มองดูคุณธรรมอะไรก็ไม่มี มีแต่บุตรแต่คุณเต็มเนื้อเต็มตัว เต็มพรรคเต็มพวกของมัน มีแต่จะยกกองบุตรกองคุณขึ้นมาเหยียบหัวประชาชน เอาทองคำทั้งแท่งของผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นทองคำทั้งแท่งๆ นี่ให้เป็นฐานเหยียบของมันขึ้นไป พวกบุตรพวกคุณจะขึ้นเวลานี้ กำลังตีกันทุกด้านทุกทาง มันจะเป็นใหญ่เป็นโต พวกเปรตพวกผี พวกกาฝากมหากษัตริย์กำลังสร้างตัวเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมา ไม่ยอมรับใครเลยทีเดียว เสี่ยงธรรมดา เสี่ยงธรรมความถูกต้องดั่งงามไม่ยอมฟังเสียง

ฟังเสียงเอาตั้งแต่ความทมิฬมานะ มุทะลุสุดัน ว่าเป็นนักการบ้านการเมือง นักกฎหมาย นักปกครอง ปกครองที่พ่อที่แม่มันยังงัย มันจะเหยียบหัวชาติไทย ทั้งศาสนา ทั้งพระมหากษัตริย์ลง มันกฎหมายอะไร นั่นกฎหมาย กฎหมาย กฏหมัด รู้จักไหม มันไม่ใช่กฎหมาย กฎหมายต้องปกครองบ้านเมืองให้มีระบอบอันดีงาม อยู่ชุ่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ดังที่เคยอยู่กันมานี้เรียกว่ากฎหมาย ไร่กฎหมาย กฏหมาย กฏหมัด กฏหมุ่นี่ มันเป็นกฏที่จะทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ของเราโดยตรงร้อยเปอร์เซ็นต์ เวลานี้กำลังยกกันขึ้น ยกขึ้นตลอดเวลา ไม่ยอมฟังเสียงใครเลย

เอาให้ตีนะฟีน้องทั้งหลาย พวกมหากษัตริย์กำลังกลืนชาติ กลืนศาสนา พระมหากษัตริย์ มหาโจรมหาฆาตกรกำลังขึ้นเวลานี้ ท่านทั้งหลายเป็นเจ้าของสมบัติของชาตินั่งหดหัวอยู่ในกระดองเหมือนเต่าเหอ เอ้าฟิงให้ตีนะ เราเป็นเจ้าของสมบัติของชาติจะยอมให้มหาโจร

เข้ามาเหยียบหัวได้ง่ายๆ เหรอ เราเป็นคนทั้งคนเหมือนกัน เขาก็คนเราก็คคน ทำไมผิดถูกดีชั่วจะไม่รู้จักกัน อย่างมันป็นขึ้นอยู่เวลานี้มันเอาความถูกต้องมาจากไหน

ถ้าพูดถึงระบอบแห่งประชาชนชาติไทยของเรา พระมหากษัตริย์เท่านั้นเป็นผู้ตั้งสมเด็จพะสังฆราชขึ้นมา แล้วทุกสิ่งทุกอย่างระหว่างพระมหากษัตริย์กับสมเด็จพะสังฆราชจะไม่มีใครเข้าไปยุ่งไปเกี่ยวข้องเลย พระองค์ทั้งสองเท่านั้นจะทรงปฏิบัติต่อกัน หรือพระบาทสมเด็จพะเจ้าอยู่หัวฯ จะรับสั่งใครก็เป็นเรื่องของพระองค์เอง นี้เข้าไปยุ่งทำไม อยากจะเป็นสมเด็จสังฆราชแทน เป็นสมเด็จสังฆราชแทนแล้วมันมีความหมายของมันอย่างลึกซึ้ง

เปิดให้ฟังให้ชัดๆ ฟัน้องทั้งหลายฟังเสียวันนี้นะ ผู้นี้เป็นสมเด็จสังฆราชขึ้นมาแล้ว มันจะกว้านเอาพระกับประชาชนทั้งประเทศเข้ามาเป็นบริษัทบริวาร เบื้องต้นก็เอาดินเหนียวเสียก่อน ไปเที่ยวโยนให้หัวนั้นหัวนี้ ตั้งสมณศักดิ์ให้เป็นนั้นเป็นนี้ นี่คือเอาเหยื่อล่อปลา ให้ปลาติดเบ็ด ปลาถ้ามีแต่เบ็ดปลาไม่กินเบ็ด ต้องเอาเหยื่อเข้าไปติดปลายเบ็ด พอเหยื่อติดปลายเบ็ด ปลาจับเข้าไปก็ตัวติดเดียว ปลาปากพระเรานี่เสียดสาตไปหมดเลย มันลากไปไหนก็ได้ที่นี้ ลากขึ้นไปเพื่อความใหญ่เป็นโตของมันนั่นแหละ

มันเป็นสังฆราชแล้วมันจะเป็นสังฆราชทั่วประเทศไทยเลย พระอยู่ในอำนาจของมัน พระที่อยู่ในภาคใดๆ ก็ตาม มันจะสั่งพระเหล่านี้ให้ไปบีบบังคับประชาชนพลเมืองให้ปฏิบัติตามกฎป่าเถื่อนของมัน กฎสังหารชาติ สังหารศาสนา สังหารพระมหากษัตริย์ ของมันให้แหลกเหลวไปหมด เวลานี้มันกำลังสั่งสมกำลังตั้งนั้นตั้งนี้ ใครไปทำความชั่วช้าลามกได้มากเท่าไรนั่นถือว่าเป็นความดีความชอบ ยกสมณศักดิ์ให้ ตั้งให้ เคยมีไหมในประเทศไทยเรา กองทัพมหาภัยนี้ กาฬกาฬมหาภัยนี้กำลังตั้งขึ้นมาแบบนั้นนะ จำให้ดี เวลานี้กำลัง

ตีตกมาไม่รู้กี่ครั้งแล้วก็เพราะมันเป็นกาฬกาฬ มันไม่ใช่ของจริง มากี่ครั้งก็หนแล้วตกไป เตี้ยวนี่กำลังป็นขึ้นอยากเป็นสมเด็จสังฆราช กำลังป็นขึ้น กำลังตีกันลงอยู่เวลานี้ จะตีมากน้อยเพียงไรคอยฟังเอาที่แล้วก็แล้วกัน หลวงตาบัวยังไม่ตายคอยฟังก็แล้วกันนะ เอาพูดตรงๆ อย่างนี้เลย หลวงตาบัวยังไม่ตายคอยฟังก็แล้วกัน เหตุผลโลกนี้มีอยู่ ต่างคนต่างดูแลรักษากันอยู่ที่นี่ ชาติไทยของเราเป็นชาติที่มีเจ้าของต้องรักษาสมบัติของตัวเอง นี่กำลังป็นขึ้นมา มันไม่ได้ฟังเสียงไหนละ ป็นทางนั้น พลิกทางนี้ขึ้นมา จะป็นขึ้นมาให้ได้ มาที่นี่หน้าผากตกลงไปๆ ป็นขึ้นมาเรื่อยๆ เอ้าฟังให้ตึนะ

นี่พวกเลวร้ายทั้งหลายเวลานี้ กำลังสร้างความสำเร็จขึ้นสู่ชาติ สู่ศาสนา สู่พระมหากษัตริย์ของเรา ไม่มีขึ้นดีเลย ท่านทั้งหลายยังเห็นว่าดีอยู่หรือ พิจารณาซิ นี่ละที่

หลวงตาบัวได้ช่วยพี่น้องทั้งหลายเราแน่ใจเราแล้ว ท่านทั้งหลายจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่เถอะ แต่ส่วนอันนี้เป็นภัยมากนะ เรื่องของหลวงตาบัวนี่เชื่อไม่เชื่อมันก็ไม่เป็นภัยอะไรแหละ ดังที่เราเห็น ท่านทั้งหลายเชื่อหรือไม่เชื่อ สมบัติของเราเข้าสู่คลังหลวงแล้วเห็นไหมล่ะ แล้วพาดำเนินมานี้หลวงตาบัวขัดแย้งกับชาติบ้านเมือง ศาสนาที่ตรงไหนว่าไม่ถูก อรรถกถาธรรม เราก็ไม่เคยมี

เราดำเนินมาเต็มกำลังความสามารถของเรา ด้วยความราบรื่นดั่งงามตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ เรายังไม่เห็นความต่างพร้อยของเรา ว่าผิดจากกฎเกณฑ์ของกฎหมายบ้านเมือง และหลักธรรมวินัยไปที่ไหน ไม่เคยมี เราจึงภูมิใจ ใครจะเชื่อไม่เชื่อช่างเขาขอให้ชาติไทยของเราได้รับการบำรุงด้วยความถูกต้องดั่งงามนี้ตลอดไป เราเป็นที่พอใจ ให้ท่านทั้งหลายจำเอานะ เวลานี้มหาภัยกำลังขึ้น ทั้งชาติ ทั้งศาสนา จะเหยียบไปหมด ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จะไม่มีเหลือถ้าปล่อยให้พวกนี้มันหลวมตัวหลวมมือ มันจะจับคอเราหมดหมดนะ คอเราก็มี คอมันก็มี มันจับคอเราหมด เราก็จับคอมันมัด มันจับหมาเรามัด เราก็จับหมามันมัด มันจับมัดเรามัด เราก็จับมัดมันมัด ฟาดมันทุกอย่าง หมาเราก็มีมัด มันต้องให้ทันกันอย่างนั้นซี เอาละพูดเพียงเท่านี้ก่อนพอ

แฮม มันพิลึกพวกนี้ เงินสดางค์หนึ่งไม่เคยเอามาให้เลย มีตั้งแต่ความสดความแทรก ความที่จะจับพริบจับไหว จะมาจับคนที่ทำดีต่อชาติ ต่อศาสนา พระมหากษัตริย์ มีอย่างเหอ พวกมหาภัย มหาโจร นี่ละมันน่าทุเรศจริง ๆ พวกเปรต

(ทองคำมา ๑ บาทครึ่ง) ก็นั่นแล้วทองคำไหลซึม ก็บอกแล้ว เวลานี้ทั่วประเทศไทยเราให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณาถึงความสำคัญแห่งหัวใจของชาติ คือคลังหลวงของเราจะค่อยไหลซึมมา ถ้าไม่ได้โอกาสนี้แล้วจะไม่มีทางได้นะ ชาติปั๊บไปแล้วหมดเลย เวลานี้ส่วนใหญ่ตุ้มลงไปแล้ว ส่วนย่อยก็ค่อยไหลซึมเข้า แล้วแต่หนุนทองคำของเราให้มากขึ้น ๆ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz